

Nieuwsbrief 2 Sharon Webster Niger Micro-krediet Oktober 2007

Wat kan ik zeggen? Van de goede voornemens om vaker een nieuwsbrief te schrijven is niet veel gekomen. Dit was dit keer echter niet mijn eigen fout. De afgelopen maanden is er heel veel gebeurd hier in Niger waar ik niet veel aan kon doen. De laatste keer dat ik geschreven heb was in de hitte maanden, ook wel de maanden van de dood genoemd. Het kwik stijgt dan boven de vijftig graden in de volle zon en het leven verloopt in een slakke gangetje. Deze maanden zat ik in In-Gall waar ik niet altijd elektriciteit had en het leven zo ie zo al wat trager verloopt. Het werk gaat in deze maanden gewoon door, maar de mensen zijn genoodzaakt om een stapje terug te doen. Meer dan 25 vrouwengroepen hadden echter een krediet gekregen en Mohamed (manager van de bank) en ik probeerde regelmatig te controleren hoe het ging met de vrouwen. Het werk begon echt goed te lopen en ik kreeg hier ondanks de moeilijke levens en werkomstandigheden veel voldoening van. We konden door de controles al enkele problemen bij de vrouwen constateren. In-Gall is een klein dorp en het bleek dat alle vrouwen bijna dezelfde producten produceerden, bijvoorbeeld het maken van prachtige gevlochten matten. Dit zorgde voor een overvloed aan matten, waardoor de prijzen kelderden. Ook werd het duidelijk dat de vrouwen het beste elke maand een beetje terug konden betalen, zodat de kosten van de rente aan het einde van de kredietperiode niet al te veel zou worden. Het bleek dat de vrouwen onderling al zelf de rotte appels verwijderden. Als bleek dat een vrouw niets met haar krediet deed of het uitgaf aan onzin dingen dan regelden de vrouwen dit zelf. Het voordeel van werken met vrouwen is dat ze vaak kritischer zijn dan mannen en meer geneigd zijn om het krediet terug te betalen.

Het werk ging dus goed lopen en ik kreeg eindelijk het gevoel dat ik wat begon bij te dragen aan het project. Het viel mij echter op dat het werk in Agadez wat stil lag. Normaal gesproken hebben wij 1 keer per 4 maanden een grote vergadering met alle structuren. Dit betekent dus de twee spaarbanken, Eirene en de plaatselijke NGO. Dit was gepland in de maand mei, maar werd steeds maar weer uitgesteld. Normaal probeer ik elke twee weken te wisselen van bank en dan duurt het vaak ook nog wel een week voordat ik dan transport heb geregeld, maar dit keer duurde het wel heel lang. Officieel is Takkayt (lokale NGO) verantwoordelijk voor mijn transport, maar de auto was steeds niet beschikbaar. De vergadering werd steeds uitgesteld en uiteindelijk moest ik zelf een beslissing nemen aangezien Eirene een andere grote vergadering had georganiseerd in Maradi. Ik wist dat het 3 dagen zou duren om daar te komen als ik besloot om met de lokale taxibroesse te gaan. Ondertussen waren er steeds meer verhalen in de omloop over een rebellie in de regio. Steeds meer berichten bereikte In-Gall dat rebellen jeeps hadden aangehouden en ingepikt. Dit was een van de redenen dat Takkayt de auto niet meer buiten Agadez wilde sturen. Aanzienlijk meer militairen werden naar de regio gestuurd en er waren al enkele conflicten geweest tussen de rebellen en het leger met dodelijke afloop. Bandieten profiteerden van de situatie en er waren steeds meer verhalen over mensen die werden overvallen als zij 's avonds met de auto reisden. Rebellen waren ook al een keer Agadez binnen gevallen (vliegveld) om een statement te maken dat zij overal zaten. Agadez kreeg een avondklok en toen ik op mijn weg naar Maradi een nacht in Agadez bleef merkte ik dat de atmosfeer duidelijk anders was. Er waren zeer veel militairen op straat en na 8 uur 's avonds bleven de meeste mensen thuis.

De situatie begon ook een duidelijke invloed te hebben op het werk van de tweede bank Emzigzan in Agadez en de NGO Takkayt. Emzigzan had al wat langer een probleem met leden die hun krediet niet terugbetaalden en hadden de hulp van de

Gendarmerie (soort veldpolitie) ingeschakeld. Nu echter toch wel duidelijk werd dat het Noorden te maken had met een echte rebellie hadden zij wel wat anders te doen dan het helpen van een kleine bank. Het lanceren van de testfase van het nieuwe product krediet in naturen lag ook zo goed als stil. Ten eerste was er niet echt voldoende geld om dit te doen, maar hadden ook de tuinders genoeg eigen problemen. De overheid had namelijk verboden dat er brandstoffen de stad verlieten zonder toestemming van de overheid. Motorpompen konden dus niet meer draaien. Dit begon ook mee te spelen bij de NGO Takkayt. Het gebrek aan brandstof, de onveilige wegen en het feit dat missiebriefven niet meer werden getekend door de overheid zorgde ervoor dat veel dingen stil kwamen te liggen. Toen ik in Agadez aan kwam heb ik nog even gesproken met een andere Nederlandse die al langere tijd daar woont. Zij liet vallen dat bijna alle buitenlanders de stad hadden verlaten en dat veel internationale NGO's zich hadden terug getrokken uit de regio. Ik kreeg steeds meer het gevoel dat Eirene misschien in Maradi zou zeggen dat het beter was dat ik niet terug zou gaan naar het Noorden. Iets waar ik me nog helemaal niet mee bezig had gehouden.

In Maradi werd inderdaad besloten dat ik de komende twee maanden in het Zuiden zou blijven en daarna zou kijken of de problemen opgelost zouden worden. Ik zou nog wel met een collega naar Agadez gaan om deel te nemen aan de grote vergadering die nu eindelijk toch ging plaatsvinden. Ik vond het echt heel moeilijk om weg te gaan en had stiekem in mijn achterhoofd dat als de situatie meeviel ik mooi zou blijven. Tijdens de vergadering bleek echter dat de rebellen de verantwoordelijke voor de aanleg van een weg naar de nieuwe uranium mijnen net buiten In-Gall hadden ontvoert. In Agadez lag het werk bijna stil en was de sfeer niet echt gezellig, maar ik dacht dat ik dan eventueel wel in In-Gall zou kunnen blijven. Dit incident zorgde ervoor dat deze mogelijkheid ook verdween. Eirene werd bang dat als de boel verder zou escaleren transport nog moeilijker zou worden en dat ik dan niet meer weg zou kunnen als ik ziek zou worden. Ik vond het echt heel erg moeilijk om tijdelijk afscheid te nemen van de mensen en het bleek ook wel uit de reacties van mensen dat zij dit ook niet echt leuk vonden, maar wel begrepen. Ik zou eind Augustus kijken hoe de situatie ervoor stond.

In de tussentijd zou ik in Dosso blijven bij Hinfani. Ook hier zijn ze bezig met het verstrekken van kredieten, maar dan aan grote groepen. Ik was al eerder bij hun geweest voor een stage dus ik wist wel wat ik ongeveer kon verwachten. Ik moet echter eerlijk bekennen dat ik een behoorlijke kater had van de hele situatie. Ook al lag er veel meer werk op me te wachten in het Zuiden (hierover later meer) ik moest toch eerst een hele hoop verwerken. Voor mijn gevoel was mijn werk in het Noorden niet af en ik probeerde zoveel mogelijk contact te houden met de mensen en was druk bezig met het vinden van nieuwe fondsen voor In-Gall en eventueel later Agadez. Tijdens deze periode vond ik een klein fonds Femme et future, een Nederlandse instelling die geld geeft aan vrouwenprojecten. Ik was natuurlijk dol blij dat ik nog wat kon doen voor de mensen in het Noorden, omdat ik erg veel moeite had met het feit dat alle NGOs die uit de regio vertrokken. Uiteindelijk leden de gewone mensen hier onder.

Ik moest erg wennen aan de regio in het Zuiden, alles is hier namelijk anders. Ik was aangenomen voor een project in de woestijn en was nu terecht gekomen in een veel groener savanneachtig gebied. Werkte ik eerst voornamelijk met Touaregue en Wodabee, nu had ik veel meer te maken met de sedentaire Djerma en Haoussa. Op zich vind ik ook deze regio zeer interessant en ik zou ook helemaal geen moeite gehad hebben om hier te gaan werken, maar ik was met mijn hoofd nog altijd in het Noorden. Toen aan het einde van de twee maanden bleek dat de Duitse Ambassade

haar onderdanen had verboden om nog boven Touha te reizen zag ik de bui al wel hangen. We hebben nog wel afgesproken met de mensen uit Agadez in Touha om er achter komen hoe de situatie in het Noorden nu echt was, omdat de staatspropaganda in het Zuiden te hele zaak behoorlijk vertekende. Het werd al snel duidelijk dat de situatie niet was verbeterd. Het leven was behoorlijk moeilijk geworden boven Agadez en voedselprijzen rezen de pan uit. Het ongeluk met een granaat waar ik eerder over had gehoord bleek ongeveer 10 meter van mijn huis te hebben plaatsgevonden. Veel inwoners van Agadez en andere dorpen waren de broesse ingegaan en de blanke Touaregues waren bang om te worden opgepakt door de politie. Terug gaan naar het Noorden zat er dus niet in en dit vond ik erg moeilijk. Ik had wel in de gaten dat het langer zou gaan duren dan de 7 maanden dat ik nog een contract had. Er werd besloten dat ik in Dosso zou blijven en dat ik daar een nieuw huisje zou zoeken. Tijdens een vergadering zouden we brainstormen over mijn nieuwe taken daar, omdat ik niet langer alleen maar wilde meedraaien. Ik zou nog een keer naar In-Gall gaan om mijn huis op te zeggen en goed uit te leggen aan de mensen waarom Eirene en ik tot deze beslissing waren gekomen. Ik was nog steeds behoorlijk in conflict met mijzelf en zocht nog steeds naar een andere oplossing. Ik wist echter wel dat het beter was om in het Zuiden te blijven en daar met volle inzet verder te gaan.

Dit nam niet weg dat de aankomst van mijn moeder in Niger precies goed uit kwam. Ik had echt even een vakantie nodig om alles een beetje op een rijtje te krijgen in mijn hoofd. Ik kon dan ook nog een keer naar In-Gall met haar om daar mijn spullen op te halen. Het was erg belangrijk voor mij dat ze mijn leven daar kon zien en ook kennis maken met alle mensen waar ik de afgelopen maanden mee had gewerkt. Uiteindelijk heb ik daar ook nog het een en ander gedaan met de spaarbank. De vrouwengroepen stonden op het punt om hun kredieten terug te betalen en ondanks dat de belangrijkste gebeurtenis, namelijk de Cure Salee, was afgelast had de bank de volste vertrouwen dat alle kredieten zouden worden terugbetaald. Veel vrouwen die matten hadden gevlochten hadden gewacht op de Cure Salee, een festival waar heel veel mensen op af komen, om hun matten te verkopen. De bank gaf hun enkele weken meer om een nieuw alternatief te zoeken en de laatste berichten zijn dat alle groepen hun krediet hebben terugbetaald. Enkele hebben zelfs al weer een andere aangevraagd. Met behulp van Femme et future zal dit geen probleem zijn. Voor alsnog heeft de rebellie nog niet heel veel invloed op de dagelijkse manier van doen in In-Gall.

De spaarbank in Agadez is echter een heel ander verhaal. Contact met Agadez is altijd al moeilijk geweest, omdat op de een of andere manier de zendmast voor mobiele telefonie altijd moeilijk doet. De laatste berichten zijn echter dat de spaarbank het erg moeilijk heeft. Het terugbetalen van kredieten is zo goed als stil komen te staan en veel mensen willen geld opnemen. Dit betekent dat de kas zo goed als leeg is en verdere activiteiten stil liggen. Het is nu zelfs nodig dat Eirene bijspringt om ervoor te zorgen dat de spaarbank overleeft. Het is nog maar de vraag of dit zal lukken als de rebellie nog veel langer duurt. Volgende maand zal er een vergadering worden gehouden over de situatie en natuurlijk hoop ik daar ook bij te zijn.

Ondertussen ben ik weer aan de slag gegaan in het Zuiden. Ik heb al enkele bezoeken gebracht aan verschillende groepen in de dorpen en het begint mij steeds duidelijker te worden in wat voor project ik nu ben terecht gekomen. In feite is het een dag en nacht verschil met waar ik in In-Gall mee bezig was. Was het project daar vooral afhankelijk van vrijwilligers in Dosso gaat het om gekwalificeerde mensen met een salaris. Waren we in het Noorden vooral bezig met kleine groepjes in het Zuiden gaat het om groepen van gemiddeld 25 personen. Het grootste verschil is echter dat Teguirguist en Emzigzan spaarkassen zijn met een vast kantoortje waar mensen naar

toe moeten komen om hun zaken te regelen. Hinfani werkt op een hele andere manier er zijn verschillende motors en een auto beschikbaar om naar de mensen in het dorp te gaan. Ik ben nu dus veel mobieler en dat betekent veel meer veldwerk. Het grootste probleem voor mij blijft echter de taal. Mensen spreken weinig Frans en ondanks dat ik vaak mee ga is het niet altijd duidelijk wat er precies wordt besproken.

De komende tijd zullen er enkele gesprekken plaats vinden over mijn taken binnen Hinfani. Tot nu toe heb ik een aantal klusjes gedaan en veel geobserveerd. Het was weer heel anders dan de spaarkassen. Ben veel mee geweest naar de dorpen, kennis gemaakt met alle unies en in het kantoor met van alles geholpen. Ik heb ook twee weken de algemene kas beheerst toen een collega vakantie had. In de toekomst zal ik mee helpen met het opstarten van het nieuwe product, de spaarrekening. Ik heb in het Noorden genoeg ervaring opgedaan om Hinfani te helpen met de wat praktische dingen in de nieuwe kantoorruimtes waar mensen hun geld op de bank kunnen zetten. Ik ga me ook bezig houden met een kwalitatieve evaluatie van het project. Eirene zal zich in december terugtrekken uit het project en het is dan ook een goed moment om te gaan kijken wat het project nu precies heeft bijgedragen aan de armoede bestrijding rondom Dosso. Het is belangrijk om uit te leggen aan de mensen van het project dat een evaluatie belangrijk is om te leren van fouten en ook kan helpen bij het zoeken van eventuele fondsen. Ik vind het vooral leuk om in het veld te kijken of mensen er echt op vooruit gaan als zij een krediet krijgen. Is dit een duurzame vooruitgang of een tijdelijke oplossing? Ik zal het via mijn onderzoek allemaal gaan bekijken.

Hier nog een greep uit alle verhalen die op mijn website zijn verschenen www.swebster.web-log.nl

WAAR DEMONSTREREN WE NU TEGEN?

25 juli '07

Ik dacht dat ik die dag een vergadering zou hebben met het comité crédit, maar mijn bazin zei dat er een demonstratie was tegen het gebruik van geweld in het Noorden. Op zich ben ik niet zo heel erg demonstreerderig, maar het leek me in ieder geval een stuk leuker dan op het bureau te blijven. Dus zonder er diep over na te denken ging ik met Haoua op haar brommertje op weg naar het verzamelpunt voor de vrouwen. De opkomst was eigenlijk meer dan ik verwachtte, maar er was een ontspannen sfeer. Ik viel natuurlijk behoorlijk op als enige blanke, maar daar ben ik tegenwoordig wel aan gewend. Ik had in ieder geval behoorlijk bekijks en Haoua hield voor de zekerheid af en toe mijn hand vast. We moesten een tijdje wachten op het begin van de loop en ik had al in de gaten dat er een camera was. Wilde niet dat die op mij zou focussen dus ik probeerde een beetje uit het zicht te blijven.

We zouden naar de basis van het leger lopen om daar nog een tijdje naar sprekers te luisteren. Het stukje lopen was eigenlijk heel weinig, maar het was toch wel heel apart om zo tussen de Afrikaanse vrouwen te lopen. Sommige begonnen een beetje uitgelaten te doen en het was grappig om ze zo uit hun dak te zien gaan. Bij de poort van het leger kwamen er opeens allemaal borden met leuzen te voorschijn. Waarschijnlijk waren die door een groep gemaakt en nu werden ze onder de mensen uitgedeeld. Ze moesten natuurlijk goed in het zicht van de camera en alles werd dan ook in scène gezet. Ik begon al een beetje twijfels te krijgen over wat nu precies het doel van de demonstratie was. Het werd mij in ieder geval steeds onduidelijker en ik bleef voornamelijk alleen om mensen te kijken. Er waren in ieder geval al een paar borden langs gekomen waar ik het niet mee eens was. Na een tijdje kwam een andere stoet met de mannen er ook bij en het was een mooi gezicht om ze dichterbij te zien komen. Niet veel later was het allemaal voorbij.

's Avonds op het nieuws lieten ze zien dat er in het hele land demonstraties waren om steun te betuigen voor het beleid van de overheid aangaande het Noorden. Nou daar had ik dus echt niet voor meegelopen. De overheid steekt namelijk zijn kop in het zand en dat is alles. Zo zie je maar weer wat de media onder de invloed van overheid hier kan aanrichten. Ze maken er gewoon van wat ze uitkomt. Les voor mezelf, niet meelopen als je niet precies weet waar het voor is.

FAMILIEFEESTJES

Zou het dan eindelijk gebeuren, mijn eerste doopfeestje? Hassane kwam op het werk dat hij een dochtertje had met zijn eerste vrouw en dat betekent dus over een week het doopfeest. Ik vond het allemaal een beetje dubbel, omdat zijn tweede vrouw mijn bazin Haoua is. Ze nam echter ook gewoon alle felicitaties aan en dan moet je, je eigen cultuur maar even opzij schuiven. Het is voor de Djerma nu eenmaal de gewoonste zaak van de wereld om meerdere vrouwen te hebben. En ik zou later nog een uitgebreid gesprek hebben met Hassane over zijn kijk hierop. Voor mij blijft het echter een rare zaak om een tweede vrouw te feliciteren met een kindje van een eerste vrouw. Ik kon het dan ook niet echt wat misschien weer als een belediging werd gezien, ik weet het niet.

De dagen gingen echter voorbij en de zondag van de doop was aangebroken. De auto was kapot dus moesten Jeroen en ik op het brommertje van Sylvia naar het feest. Buiten de poort van het huis stond een grote partytent met stoelen; Dit was voor de mannen en na Hassane te hebben gefeliciteerd ben ik naar binnen geduwd om moeder en kind te zien. Dit is het domein van de vrouwen. Het meisje was piep klein en ik mocht haar even vasthouden. Ze had een dikke laag make-up op om duidelijk te maken dat het een meisje is en de moeder zat er trots bij. In de andere kamer zat Haoua die mij meteen onder haar hoede nam. Ga je dus kijken bij de eerste vrouw, maar eindig je in de privé kamers van de tweede. Het was weer zeer dubbel. Vooral toen we met een groepje van Haouas achterban naar Pretty Woman zaten te kijken, het ultieme moderne sprookje. Was trouwens heel grappig dat toen de zoenscènes een beetje te lang duurden de boel werd doorgespoeld. En dan merk je opeens weer dat je in een andere cultuur zit en dan ook nog eens Islamitisch. Na het eten ben ik Jeroen weer gaan opzoeken, hij zat natuurlijk buiten. We waren op zich klaar om te gaan dus Hassane liep nog even mee. Het is de gewoonte om iemand een stukje op weg te helpen. Hassane vertelde toen we zeiden dat het lekker druk was dat er die avond een familie ongelukje had plaats gevonden. Een neef had een andere in zijn dronken bui neergestoken. Hassane is een BeriBeri en komt oorspronkelijk uit Bilma, een plaats midden in de zandwoestijn. Het zijn harde lui en messentrekkers. Al met al was het dus niet helemaal een feestdag. Niet iedereen was gekomen, want op dezelfde dag van de doop was er ook een begrafenis. Leuk hé van die familiegelegenheden.

Mijn werk in Dosso, weer terug op de motor 30 juli t/m 2 augustus 2007

Het is altijd weer een tijdje aanvoelen als je ergens opnieuw moet beginnen. Er was niet echt een plan voor mij opgesteld voor mijn tijd bij Hinfani en de eerste weken was het dus weer een beetje hangen en kijken. Er is wel veel meer te doen, omdat het nu eenmaal een veel groter en professioneler project is. Vanuit Eirene was er zoals ik inmiddels wel gewend was weinig begeleiding en ik was al bang dat ik twee maanden lang niet meer zou doen dan briefjes overschrijven en vroeg naar huis gaan. De maandag 30 juli bracht echter een draai. Ik was weer naar het ziekenhuis gegaan om

er zeker van te zijn dat mijn spierpijn geen malaria was en de test bleek negatief. Ik had echt het gevoel dat ik het nog had en begon al weer aan het ziekenhuis te twijfelen. Op weg naar mijn werk was ik het echter zat. Het was negatief en ik was ook wel genoeg ziek geweest. Ik wilde met Haoua gaan praten over het werk, maar die was er niet. Zeinaboe vroeg echter of ik meeding met de motor, Roufay zei nog dat, dat niet kon omdat ik ziek was, maar ik zei nee hoor ben niet ziek de test is negatief dus gaan met die banana.

Ik wist dat het moeilijk zou worden, omdat eigenlijk alles me nog zeer deed maar had ook zoiets van als ik dan toch spierpijn heb dan wil ik daar ook een reden voor hebben. Haar werkterrein is niet zo heel ver en ook grotendeels aan een laterietweg. Het was geen makkelijke rit, maar de omgeving was zo mooi dat ik alle ongemakjes snel vergat. Alles is nu prachtig groen en ik keek mijn ogen uit. Zainebou reed goed en ik vond het wel stoer twee van die meiden op een crossmotor. Ik wist waar we naar togingen en ook hoelang de rit ging duren. Tijdens de vergadering kon ik mijn ogen bijna niet openhouden, maar ik was blij dat ik meegegaan was. Ik kon nu weer veel leren van de hele manier van werken. Hinfani heeft alleen maar mensen die ook betaald worden dus ik leer veel dingen die ik straks kan toepassen in het Noorden. Ze hebben overal formulieren voor, zoals voor het onderhandelen over het krediet en het controleren van de groepen.

De volgende dag merkte ik dat het al wat beter met me ging en ging dan ook weer op stap met de motor. Dit keer was het een stuk verder, maar de weg was nog mooier met glooiende heuvels en kleine dorpjes. Halverwege stopte Zainebou echter en zei dat er een probleem was met de benzine. We zouden het niet halen als we door zouden rijden en we wilden al terug gaan toen ze zag dat de sjook nog aan stond. Verder maar weer. Uiteindelijk aangekomen bij het bijkantoor in Garankeday bleek er echter wel degelijk een gebrek aan benzine te zijn. Zainebou zei dat het misschien nodig was om te overnachten in het plaatsje. Ik was daar nog helemaal niet aan toe en ik moest even slikken. Had ook geen slaapspullen bij me en ik wilde niet zonder muskietennet slapen. Maar het is zo als het is. Dat leer je hier al snel. Gelukkig kwamen alle groepen toch opdagen en kwam iemand nog een liter benzine brengen. We konden dus op weg, ook al dacht Zainebou dat het niet genoeg zou zijn. Er bleek echter niet meer in het dorp te zijn en we gokte het erop. Het ging steeds langzamer en zo snel als er ontvangst was heb ik een berichtje gestuurd dat we pech hadden. Ik kreeg echter geen bevestiging en we besloten om maar van dorpje naar dorpje te rijden. 15 km voor Dosso begon ik het echt te knijpen. We gingen niet snel meer en ik dacht als we nu maar binnen loop afstand komen. De kilometertjes kropen voorbij en ik ben nog nooit zo blij geweest om uiteindelijk Dosso binnen te rijden. Zainebou vroeg nog wat er zou gebeuren als dit in het Noorden voorkwam en ik zei dat, dat heel slecht kon af lopen. Daar zijn immers geen dorpjes met water of bomen om te schuilen. Nee daar vertrek je gewoon met een volle tank en een extra jerrycannetje.

De volgende dag was een dagje bureau voor de maandelijkse presentaties. Het was wel even fijn om niet op de motor te zitten. Het was ook een goede kennismaking met alle verschillende zones van het project. Donderdags ging ik op stap met mijn pappa en mamma. Zo noem ik tenminste Hassane en Haoua. In eerste instantie was het begonnen met een geintje van Hassane die mijn zijn dochter noemde in de eerste maanden dat ik in Niger was. We zouden naar de verste zone gaan om daar een kluis af te leveren. Ik was hier al een keer eerder geweest met Tahiroe. Je weet wel dat kleine mannetje die mijn eerste avontuur op de motor had gegeven. Ik zag nu pas hoever het was nu ik een stuk comfortabeler in een landrover zat. Het neerplanten van de kluis was niet zo heel interessant ook al was het wel bizar om dat loodzware ding

in een klein banco huisjes neer te zetten. Hassane nam ook nog een paar tuinhekjes mee toen hij in het dorpje de landrover door piepkleine straatjes moest manoeuvreren. Na dit klusje gingen we echter een eindje verderop naar een grote wekelijkse markt om daar een marktonderzoek te doen. Dit was schitterend met veel bedrijvigheid en heel veel vee. Sommige groepen nemen kredieten om dieren of graan mee te kopen en Hinfani doet dan marktonderzoek om op de hoogte te blijven van de vraag/aanbod verhoudingen en de prijzen. Het was echt heel leerzaam om hun aan het werk te zien en heb dan ook een zeer leuke dag gehad.

Hier een foto van de afgelopen maanden

Vergadering met alle presidenten van de vrouwengroepen